

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/94/2018
Identifikačné číslo spisu: 1412203738
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1412203738.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Karloveská realizačná spoločnosť, s. r. o., (v skratke K.R.S., s. r. o.), so sídlom Hany Meličkovej 1/E, 841 05 Bratislava, IČO: 35 696 583, zast. JUDr. Anna Dugová, advokátka, so sídlom Lazaretská 4, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, so sídlom Polianky 9, 844 37 Bratislava, zast. JUDr. Jozef Drvár, advokát, so sídlom Belinského 16, 851 01 Bratislava, v konaní o 927,80 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12Cb/153/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/92/2017-274 zo dňa 7. júna 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 16. februára 2017, č. k. 12Cb/153/2012-227, v prvom výroku rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 927,80 euro s úrokom z omeškania 9% p.a. zo sumy 56,52 euro od 01.07.2009 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 9% p.a. zo sumy 367,94 euro od 01.07.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 9,25% p.a. zo sumy 494,34 euro od 01.07.2011 do zaplatenia. Druhým výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania 100%.

2. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 927,80 eur istiny s prísl., z dôvodu neuhradeného vyúčtovania za služby spojené s užívaním bytu, vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy, v zmysle ktorej vykonával žalobca činnosť správcu bytového domu. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný ako výlučný vlastník bytu č. 72, 8. p. bytového domu, súp. č. XXXX na ul. U. v Bratislave, zapísaný na LV č. XXXX pre katastrálne územie G., neuhrádzal zálohové platby a nedoplatky z vyúčtovaných nákladov spojených s užívaním bytu za rok 2010, ktoré boli vo výške 494,36 euro, za rok 2009 vo výške 376,94 euro, za rok 2008 v časti vo výške 56,50 euro, a teda celkový dlh ku dňu 3.4.2012 bol vo výške 927,80 eur, ktorý žiadal žalobca spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že správca vykonal ročné zúčtovanie za obdobia 2008-2010, ktoré zaslal žalovanému. Rozdiel zaplatených preddavkov a reálnych nákladov za tieto obdobia predstavoval žalovanú istinu. Žalovaný nepreukázal, že by v zákonnej lehote 30 dní toto vyúčtovanie reklamoval.

4. Ohľadom žalovaným namietanej aktívnej vecnej legitímácii mal súd prvej inštancie za to, že zmluva o výkone správy je platná a žalobca ako správca vykonával správu bytového domu na základe individuálnych zmlúv uzavretých s jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu, ktorých prijatie bolo schválené nadpolovičnou väčšinou vlastníkov bytov a nebytových priestorov, preto aktívna legitímácia žalobcu v spore bola daná.

5. Súd prvej inštancie námietku premlčania posúdil ako nedôvodnú, pretože na predmetný vzťah sa aplikovala 4 ročná premlčacia lehota. Námietku neplatnosti uzatvorenia individuálnych zmlúv o výkone správy posúdil súd prvej inštancie tiež ako nedôvodnú, nakoľko zákon kogentne nestanovoval uzavretie výlučne jednej zmluvy o výkone správy na bytový dom. Požadoval výlučne len jednu formu správy, t. j. správu na základe zmluvy o výkone správy, alebo na základe uzavretia spoločenstva a žalobca ako správca spravoval bytový dom ako jediný správca na základe zmlúv o výkone správy.

6. Na záver súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca síce k návrhu predložil predpis zálohových platieb, ale svoj nárok neuplatňoval z titulu preddavkov, ale z ročného vyúčtovania, ktoré tiež predložil, a ktoré preukazovalo reálny stav pohľadávky. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s platením peňažného dlhu, súd priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania 9% p.a., a 9,25% p.a. z jednotlivých dlžných súm v súlade s Výhláškou MS SR č. 87/1995 Z.z. v neskorších zneniach. O trovách rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom č.k. 1Cob/92/2017-274 zo dňa 7. júna 2018, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok náhrady trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100%. Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. Odvolací súd sa stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie aj s jeho odôvodnením.

8. Za podstatné považoval riešenie otázky platnosti zmluvy o výkone správy, pričom mal za to, že súd prvej inštancie túto posúdil správne a v súlade s ust. § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. Stotožnil sa s konštatovaním súdu prvej inštancie, že z výkladu tohto ustanovenia nemožno prijať záver, že by bolo vylúčené uzatvorenie tej istej zmluvy o výkone správy jednotlivo, s každým jedným vlastníkom v bytovom dome. Žalovaný namietal nesprávny právny výklad prvej vety tohto ustanovenia, keď sa domnieval, že je individuálna zmluva vylúčená. Žalovaný tiež argumentoval, že v rámci zmluvy musí byť „viacsubjektová“ zmluvná strana vlastníkov, ktorí sú v postavení spoločnom a nerozdielnom. Odvolací súd konštatoval, že tento názor nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, a popiera ho aj pokračovanie ustanovenia, ktoré ukladá pre platnosť a záväznosť zmluvy o správe podmienku jej odsúhlasenia nadpolovičnou väčšinou, a tak sa stáva záväznou pre všetkých vlastníkov.

9. K námietke ohľadom vykonania úhrady vo výške 1.199,53 eur, zo dňa 15.2.2012, ktorá mala spôsobiť zánik dlhu, ktorý je predmetom konania, súd uviedol, že žalobca predmetnú úhradu nepoprel, ale uviedol, že táto bola započítaná na staršie pohľadávky, keďže nebola označená na konkrétny účel. Odvolací súd mal za to, že žalobca postupoval správne, keď platbu započítal na najstaršiu pohľadávku.

10. Žalovaný v podanom odvolaní namietal neplatnosť zmluvy o výkone správy z dôvodu, že na jeho strane nebola podpísaná v súlade so spôsobom konania za družstvo, t. j. dvoma členmi družstva, ale len v danom čase predsedom predstavenstva. Odvolací súd skonštatoval, že je pravda, že takto znie zapísaný spôsob konania za družstvo žalovaného, ale zároveň uviedol, že za družstvo konajú navonok jeho predseda a podpredseda. Podľa odvolacieho súdu je potrebné rozlišovať medzi členom

predstavenstva a jeho predsedom, preto v kontexte celého zapísaného spôsobu konania je potom možné dedukovať, že ak nekoná predseda alebo podpredseda, môžu konať za družstvo jeho dvaja členovia. Zároveň uviedol, že aj v prípade, že by nebola platná zmluva o výkone správy č. 76 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, z dôvodu schválenia zmluvy o správe zákonnou nadpolovičnou väčšinou, je záväzná aj pre žalovaného.

11. Ďalej žalovaný namietal, že súd postupoval pri vykonávaní dokazovania v rozpore so zákonom, čo však bližšie nezdôvodnil. Rovnako namietal neefektívnosť a nehospodárnosť postupu súdu, ktorú tiež bližšie nedefinoval. Odvolací súd mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie netrpel vadou nedostatku odôvodnenia, nakoľko sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými argumentami žalovaného, pričom rozdielny názor na právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti rozhodnutia.

12. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného len v otázke výhrady k nesprávnej aplikácii Obchodného zákonníka na otázku premlčania, keďže podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. sa na otázky neupravené týmto zákonom aplikuje Občiansky zákonník. Odvolací súd skonštatoval, že sporové strany sú síce obchodnými spoločnosťami, avšak žalobca pri zmluve o výkone správy nevystupoval v rámci predmetu svojho podnikania, a teda vzťah je napriek povahe subjektov občianskoprávny. Uviedol, že táto výhrada sa týka len odôvodnenia, ktoré nebolo premietnuté vo výroku a nie je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia. Skonštatoval, že ani pri aplikácii premlčacej doby 3 roky by nárok žalobcu premlčaný nebol.

13. Na záver odvolací súd námietku žalovaného, že súd prvej inštancie neakceptoval názory uvedené v paralelných sporoch, vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že v konaniach, okrem sporu 11Cb/284/2009, ktorý posúdil zmluvu ako neplatnú, všetky ostatné súdy riešili prejudiciálnu otázku platnosti zmluvy na prospech žalobcu a mali ju za platnú, súladnú s ust. § 8a zák. 182/1993 Z.z. V konaniach uvádzaných žalovaným boli žaloby zamietané z dôvodu, že bol uplatňovaný nárok z nezaplatených preddavkov, a teda predčasne.

14. V predmetnej veci už žalobca nárok uplatňoval správne, na základe ročného vyúčtovania. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/90/2016 zo dňa 29.11.2017 a sp. zn. 1MOBdo/3/2014 zo dňa 22.3.2016, ktoré boli zamietavé voči žalobcovi. V prvom prípade šlo o zrušenie rozsudku krajského súdu v obdobnej veci totožných sporových strán z dôvodu nedostatku odôvodnenia a v druhom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol návrh generálneho prokurátora na mimoriadne dovolanie tiež z procesného dôvodu, že žalobca samotný nepodal dovolanie. V oboch prípadoch šlo o procesné rozhodnutia a právny status zmluvy sa tu vôbec neriešil. Odvolací súd mal za to, že zmluva o správe č. 76 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je platná, je daná aktívna legitimácia žalobcu a jeho nárok je oprávnený.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie. Prípustnosť dovolania žalovaný odôvodnil podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Dovolateľ v predmetnej veci podal rozsiahle dovolanie (30 strán), v ktorom hlavne namietal, že v dovolaní napadnutom rozhodnutí absentuje riadne odôvodnenie podľa ust. § 220 ods. 2 C. s. p., ako aj nedostatočné vykonanie dokazovania súdmi nižšej inštancie. Vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. videl dovolateľ aj porušení práva na predvídateľnosť rozhodnutia podľa čl. 2 základných princípov C. s. p., práva na zachovanie rovnosti strán v civilnom sporovom konaní, na kvalifikované rešpektovanie procesných zákonných ustanovení spojených so zákazom svojvôle procesného postupu súdu nekorešpondujúceho s predpisom hmotného práva, a takýmto postupom súd znemožnil, aby žalovaný riadne uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Dovolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je založený na právne neúčinných

individuálne uzavretých zmluvách o výkone správy, nespôsobilých zaväzovať solidárne všetkých vlastníkov v dome. Namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu najmä vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu súdom prvej inštancie a hodnoteniu dôkazov, posúdeniu ich legálnosti, či korešpondujú s ust. § 185 a nasl. C. s. p. a s ust. § 191 ods. 1 C. s. p. Dovolateľ má za to, že odvolací súd nesprávne, nelegálne posúdil a hodnotil niektoré listinné dôkazy, najmä individuálne zmluvy ako jedinou zmluvu o výkone správy.

18. Ďalej namieta porušovanie základných princípov Civilného sporového poriadku, čo má podľa dovolateľa za následok porušenie nestrannosti súdov oboch inštancií a namietané nerešpektovanie základných princípov sa týka aj neplatnosti právnych úkonov podľa § 39 Občianskeho zákonníka a premlčania práva podľa § 100 a nasl. OZ (najmä žalovaným namietaného premlčania práva podľa § 107 ods. 1 OZ vo vzťahu k § 451 OZ). Dovolateľ poukazuje na to, že odvolací súd síce aplikoval premlčaciu dobu 3 roky podľa § 101 OZ, premlčanie ale neposúdil podľa § 107 ods. 1 OZ v špeciálnej 2 ročnej dobe v spojení s § 451 OZ, čím bol nárok premlčaný.

19. Poukazuje na neprimerané dlhé trvanie sporu na súde prvej inštancie, a s tým spojené porušenie práva na spravodlivý súdny proces (právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Uvádza, že samotná dĺžka trvania sporu v predmetnej veci je nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorá zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

20. V dovolaní tvrdí, že sudy nižšej inštancie dokazovanie ohľadom zmlúv o výkone správy vôbec nevykonali, pretože žalobca individuálnych 45 zmlúv o výkone správy v žalobe neoznačil ako dôkazy listinami, nepredložil ich v podobe určenej podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj „ZVB“) súdom nižšej inštancie, ktoré ich nevykonali podľa ust. O. s. p. resp. C. s. p., čo zakladá podľa dovolateľa prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

21. Dovolateľ namieta absenciu svojej pasívnej vecnej legitímácie - na základe individuálnych zmlúv o výkone správy, má za to, že podľa ZVB absentuje jediná (jedna) perfektná zmluva o výkone správy zaväzujúca všetkých vlastníkov v dome. Uvádza, že procesným pochybením odvolacieho súdu je, že toleroval nevykonanie individuálnych zmlúv o výkone správy ako dôkazu listinou spôsobom ustanoveným § 129 ods. 1 O. s. p.

22. Pod dovolací dôvod § 420 písm. f/ C. s. p. subsumuje aj nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa § 387 C. s. p. Dovolateľ má za to, že odvolací súd mu znemožnil nesprávnym procesným postupom, aby realizoval jemu patriace procesné práva (najmä pri dokazovaní a hodnotení dokazovania) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namieta, že odvolací súd sa v odôvodnení nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami a argumentami žalovaného uvedenými v dovolaní, čo má za následok porušenie práva podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

23. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nespravodlivé, povrchné (vnútorne rozporuplné), nezodpovedajúce ust. § 220 C. s. p., nie je presvedčivé, založené na ničím nepreukázaných skutočnostiach, ktoré sú len predstierané a je tiež nelegálne a právne neakceptovateľné.

24. Na záver dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušil a svojim rozhodnutím podľa ust. § 161 ods. 2 C. s. p. konanie zastavil a priznal žalovanému náhradu trov konania. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

25. Žalobca sa k podanému dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§

424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

27. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

28. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne, a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázky posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

29. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

30. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal

za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Podľa dovolateľa je jeho dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že odvolací súd nevykonal žalovaným navrhované dôkazy, ako aj tým, že rozhodnutie je prekvapivé, nepredvídateľné a tiež, že rozhodol arbitrárne a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Základné dôvody, pre ktoré považuje postup súdov nižšej inštancie za naplňajúci porušenie práva na spravodlivý proces, sú nasledovné:

a/ Nepredvídateľnosť rozhodnutí odvolacieho súdu v právne analogických veciach.

b/ Nesprávne právne posúdenie zmluvy o výkone správy a s tým spojená nepreskúmateľnosť rozhodnutia a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí.

c/ Nedostatočne a nesprávne vykonané dokazovanie a hodnotenie dôkazov vo vzťahu k hodnoteniu platnosti zmluvy, ak aj spôsobu určenia nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov pre účely platnosti zmluvy a tým aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

d/ Nesprávne posúdenie rozporu zmluvy so zákonom a posúdenie premlčania.

e/ Neúmerná dĺžka konania na súdoch nižšej inštancie.

32. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne

zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

34. Podľa ust. § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

35. Podľa ust. § 387 ods. 3 C. s. p. odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

36. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

37. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

38. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

39. Nepochybné do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Na to aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

40. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 CSP).

41. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd zdôrazňuje, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v

rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

42. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Táto námietka dovolateľa teda vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

43. Námietka nepredvídateľnosť rozhodnutí odvolacieho súdu v právne analogických veciach nie je námietkou, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania z dôvodu zmätočnosti, keďže nie je úlohou odvolacieho súdu zjednocovať judikatúru na úrovni odvolacích súdov inak, ako spôsobom definovaným v ust. § 421 C. s. p., t. j. výlučne formou zosúladenia preskúmaného rozhodnutia s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, ak sú splnené ostatné predpoklady prípustnosti a dôvodnosti takéhoto dovolania. Z obsahu dovolania v zásade možno vyvodiť len výrazný nesúhlas dovolateľa s právnym posúdením predpokladov platnosti zmluvy o výkone správy, a za týmto účelom spája nesprávne právne posúdenie a tvrdenú nepreskúmateľnosť rozhodnutia a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí konajúcich súdov s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže ako sám pripúšťa, v danej veci nie je prípustným mimoriadnym opravným prostriedkom dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. Dovolateľ sa tak snaží dosiahnuť zrušenie rozhodnutia pre ním predpokladané nesprávne právne posúdenie tvrdením nepreskúmateľnosti rozhodnutí, resp. tvrdenými nedostatkami v oblasti dokazovania (t. j. vo vzťahu k platnosti zmluvy, spôsobu určenia nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a od toho odvodenej a súdmi ustálenej vecnej legitímácie žalobcu v konaní). Posúdenie rozporu zmluvy so zákonom a posúdenie premlčania sú však otázkami právnymi a nesúvisia s dôvodmi zmätočnosti tak, aby dovolací súd mohol dovolanie pripustiť na základe tvrdení uvádzaných dovolateľom. Neúmerná dĺžka konania na súdoch nižšej inštancie už vôbec nespadá pod možnosť preskúmania a naprávania takéhoto tvrdeného nedostatku Najvyšším súdom SR ako súdom dovolacím.

44. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí výslovne konštatoval, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o možnosti uzavretia viacerých individuálnych zmlúv o výkone správy a právne posúdenie súdov oboch inštancií je riadne a s oporou v citovaných ustanoveniach príslušných právnych predpisov preskúmateľne odôvodnené. Odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, ako započítanie úhrady na staršie pohľadávky žalobcom, tiež zaujal podrobné stanovisko k otázke posúdenia veci súdom prvej inštancie inak, ako v obdobných veciach prejednávanych na súde prvej inštancie resp. na odvolacom súde v konaniach vedených proti rovnakým stranám sporu (tu bolo podstatným rozlíšiť, či ide o žaloby predčasné, pochádzajúce z uplatnených nárokov so základom v zálohových platbách, a odlišenia uplatneného nároku v tomto konaní, ktorý má základ v omeškaných plneniach z už čerpaných služieb po príslušnom ročnom vyúčtovaní).

45. Dovolateľ považuje za zásah do svojich práv spôsobom, ktorý mu mal prívodiť tak závažnú ujmu akou je odňatie spravodlivého procesu, tú skutočnosť, že súdy nevykonali predložené listinné dôkazy riadne a zákonným spôsobom. Dovolací súd tu uvádza, že súdy oboch inštancií sa s jeho námietkami precízne zaoberali, tieto zhodnotili a uviedli z nich vyplývajúce právne závery.

46. Dovolací súd konštatuje, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalovaného. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdny prímernane vysvetlili, z akých úvah vychádzali pri otázke možnosti uzavretia viacerých individuálnych zmlúv o výkone správy, započítaní platby na najstaršiu pohľadávku, ako aj k otázke premlčania a viazanosti názorom iného súdu v inej právnej veci.

47. Najvyšší súd má za to, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 C. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

48. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 CSP - pozn. dovolacieho súdu).

49. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

50. Ohľadom námietky nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

51. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

52. Dovolateľ mal za to, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces malo dôjsť v tomto spore aj vydaním prekvapivého rozhodnutia odvolacím súdom. Dovolateľ porušenie videl v tom, že

odvolací súd rozhodol vo veci odlišne, ako v právne analogických veciach tých istých sporových strán alebo žalovaného. Podľa dovolateľa napadnutý rozsudok dokazuje, že kritériom úspešnosti strany sporu v odvolacom konaní nie je platná právna úprava, objektívny skutkový stav veci, predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu v právne zhodných veciach, ani rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale subjektívne právne posúdenie odvolacím súdom založené na neudržateľných, nepravdivých a nelegálnych tvrdeniach niektorej sporovej strany, ktoré odvolací súd akceptuje. Týmto konaním odvolacieho súdu malo dôjsť k vydaniu prekvapivého rozhodnutia.

53. Princíp právnej istoty znamená, že strany môžu predvídať obsah súdneho rozhodnutia v konkrétnej právnej veci. O nečakané (prekvapivé) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie alebo ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

54. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd skúmal tvrdenia dovolateľa, či išlo o prekvapivé rozhodnutie, a či spôsob rozhodovania odvolacieho súdu možno považovať za ústavne konformný. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu mali dostatočný priestor argumentovať a tvrdiť skutočnosť preukazujúce aktívnu, pasívnu vecnú legitímáciu, uzavretie a platnosť zmlúv o výkone správy ako aj skutočnosť prípadného premlčania nároku. Žalobca aj žalovaný túto možnosť v konaní využili a súdy sa jednotlivými námietkami žalovaného aj žalobcu zaoberali a aj sa s nimi vysporiadali.

55. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé s prípadným procesným dôsledkom, ktorým by došlo u žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nevykazuje znaky prekvapivého a arbitrárneho rozhodnutia, čím nie je daný dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

56. Pokiaľ obsah dovolania žalovaného smeruje k názoru, že k procesnej vade konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi, tak dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že § 420 písm. f/ C. s. p. dáva porušenie práva na spravodlivý proces do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením vecí zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., pretože právnym posudzovaním vecí súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona a ani procesné práva účastníka (viď tiež R 54/2012, viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 1Cdo 62/2010, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014).

57. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania ani podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

58. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

59. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.